

Győri Ítéltábla

Az ügy száma:

Pf.I.20.058/2024/4.

A felperes:

Felperes1 (tart. hely: cím2, cím2)

A felperes képviselője:

dr. Mihály Rita pártfogó ügyvéd (Cím7)

Az alperes:

Alperes1 (Cím1)

Az alperes képviselője:

dr. Kövér Anita jogtanácsos (Cím1)

A per tárgya:

személyiségi jog megsértése és sérelemdíj

Az elsőfokú bíróság neve és fellebbezéssel támadott határozatának száma:

Szombathelyi Törvényszék, 24.P.20.143/2023/5. sorszám

A fellebbezést előterjesztő fél és a fellebbezés sorszáma:

felperes, 6. sorszám

Í t é l e t

Az ítéltábla az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Köteles a felperes 15 napon belül megfizetni az alperesnek 40.000 (Negyvenezer) forint másodfokú perköltséget.

A feljegyzett fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

A pártfogó ügyvédi díj viselése a felperes terhére esik.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A felperes az alperesi büntetésvégrehajtási intézetben szabadságvesztés büntetését töltötte és 2019. október 25. napjától 2019. december 5. napjáig zárkatársa volt tanú3 tanú. Ebben az időszakban a felperessel és a tanúval egy zárkában tartózkodott fogvatartott1 és fogvatartott2 fogvatartott is. tanú3 tanú 2019. október 25. napján került a zárkára elhelyezésre, a fogvatartottakat nyilvántartó rendszer alapján nem dohányzóként volt nyilvántartva 2019. október 25. napjától 2020. január 10. napjáig. Az alperes a dohányzási szokást a fogvatartottak nyilatkozata alapján rögzíti. A felperes és a tanú elhelyezésére szolgáló zárka nem dohányzó zárka volt. tanú3 tanú elmondása szerint a nyilvántartásban rögzített adatoktól eltérően dohányzott. A felperessel együtt az alperes A/3. épület II. emelet 206. számú zárkájában 42 napig volt együtt. Ezen időszak alatt a tanú elmondása szerint naponta 8-10 szál cigarettát elszívott az ablakban, illetve a mellékhelyiségben. A dohányzás miatt vele szemben fegyelmi eljárás nem indult. 2019. december 5. napján került áthelyezésre egy másik zárkába. Dohányzási szokásaiban bekövetkező változásról 2020. január 10. napján tett nyilatkozatot, ezen időponttól kezdődően a fogvatartotti nyilvántartásban dohányzóként került feltüntetésre.

[2] A felperes 2019. december 21. napján az alperes által rendszeresített kárigény bejelentőlapon 1.500.000 Ft kárösszeg megjelölésével kártérítési igényt terjesztett elő az alperesnél. Előadta, hogy 2019. október 25. napjától 2019. december 5. napjáig nem dohányzó zárkában volt elhelyezve tanú3 tanú, aki rendszeresen dohányzott, már 21 doboz cigarettával érkezett a zárkába és ott állandóan dohányzott. Ennek következtében füstnek volt kitéve. Kárigénye alapján az őrnök egyből jelezte a problémát, aki azt a tájékoztatást adta, hogy a főnevelő helyezheti át csak a tanút. Az alperes 2020. november 20. napján kelt 30.529/5500-2/2020 ált számú kártérítési határozattal a felperes kártérítési igényét elutasította és tájékoztatta arról, hogy 30 napon belül keresettel fordulhat az illetékes bírósághoz. Az elutasító határozat indoka az volt, hogy tanú3 fogvatartott a panasolt időszakban nem dohányzott, a felperes az ügyben pedig panaszt nem terjesztett elő, ezért kártérítési igénye alaptalan.

[3] A felperes 2020. augusztus 8. napján az *Emberi Erőforrások Minisztériumához is előterjesztett egy panaszbeadványt, amelyet a minisztérium tájékoztatása alapján a Büntetés-végrehajtás Országos Parancsnoksága részére továbbított. A Büntetés-végrehajtás Országos Parancsnoksága az alperes részére továbbította a felperes panaszát. Az*

alperes 2021. január 4. napján elutasította a felperesnek a BVOP részére megküldött panaszát, amelyben a felperes szintén azt kifogásolta, hogy a nem dohányzók közé berakták tanú3 tanút.

[4] A felperes panaszainak és kártérítési igényeinek nem megfelelő intézése miatt a főügyészség felé is terjesztett elő panaszbeadványt. A Vas Megyei Főügyészség BV.476/2021/4. számú tájékoztatása szerint a felperes által megjelölt tanúk közül csak fogvatartott1 tartózkodik a Bv. Intézetben, aki a felperes állításait nem tudta alátámasztani, míg a többi fogvatartottat meghallgatni nem volt lehetséges. A Főügyészség megállapította, hogy a felperes kérelmei nyilvántartásában a fenti időszakban nem található a dohányzás miatt a reintegrációs tiszthez előterjesztett tárgyú panasz vagy kérelem. Megállapításra került, hogy tanú3 fogvatartott nem dohányzóként volt nyilvántartva.

[5] A felperes orvosi vizsgálat során egészségügyi panasz kialakulását nem jelezte azzal összefüggésben, hogy a zárkában dohányoznak.

[6] A felperes 2020 októberében egy zárkában tartózkodott tanú2 és tanú4 tanúkkal. Rajtuk kívül még fogvatartott3 és egy másik fogvatartott is a zárkában tartózkodott. A felperes 2020. október 13. napján az alperes által rendszeresített kárigény bejelentőlapra 150.000 forint kár megtérítésére tartott igényt. Kérelme indokaként leírta, hogy az A/3 épület 307. zárkájában három napon keresztül nem biztosították részére a szabad levegőn tartózkodást. 2020. október 8., október 11. és 12. napját jelölte meg. A bejelentés alapján több alkalommal is szóltak a szintes őrnök, de az elmaradt séta nem került pótlásra.

[7] Az alperes 2020.1230/4655657. számú 2021. január 4. napján kelt határozatával a felperes panaszát elutasította. Az elutasító határozat indoka az volt, hogy nem lehetett visszaellenőrizni, hogy a felperes jelezte-e a felügyeletnek az igényét, valamint azt, hogy a szabad levegőn tartózkodáson részt vett-e. Az alperes ezt meghaladóan 30529/6849-2/2020 ált. számú határozatával a kártérítési igényt elutasította. A már korábban hivatkozott Főügyészségi vizsgálat (Vas Megyei Főügyészség BV.476/2006/21/4.) eredményeként a Főügyészség arról tájékoztatta a felperest, hogy megállapításra került, hogy a kérelmét az alperes a 30529/6849-2/2020. számú határozattal érdemben elbírált. A felperes által megjelölt személyek más intézetbe kerültek átszállításra, meghallgatásukra nem volt lehetőség. Az alperes nem vezet nyilvántartást a sétán résztvevőkről, felvétel pedig – időmúlás miatt – nem áll rendelkezésre. Kétséget kizáróan nem lehetett igazolni, hogy kérelme ellenére nem biztosították a megjelölt napokon a szabad levegőn tartózkodást.

[8] A felperes keresetében 1.000.000 forint sérelemdíj megfizetésére kérte az alperes kötelezését, valamint azt kérte, hogy a bíróság állapítsa meg, hogy az alperes megsértette az Alaptörvény III. és XX. cikkét, valamint a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvényben (Ptk.) nevesített élethez és testi épséghez és egészséghez fűződő jogát. Kérte, hogy a törvényszék kötelezze az alperest bocsánatkérő levél formájában elégtétel adására. Keresetében a bocsánatkérő levél tartalmát is meghatározta.

[9] Kereseti kérelme ténybeli alapjaként azt jelölte meg, hogy 2019. október 25. napjától 2019. december 5. napjáig nem dohányzó zárkában került elhelyezésre, ahol azonban tanú3 tanú mindvégig dohányzott. A tanú maga is kérte, hogy helyezték át dohányzó zárkába,

és a felperes is panaszt terjesztett elő, ugyanakkor a tanú áthelyezésére nem került sor. Ezt meghaladóan 2020. október 8., 11. és 12. napján kérése ellenére az alperes nem biztosította a szabad levegőn tartózkodást. Az alperes magatartásával a Ptk. 2:43. § a) pontjában írt testi épséghez, egészséghez fűződő személyiségi jogai sérültek. Annak, hogy egy nem dohányzó fogvatartott egy rendszeresen dohányzó fogvatartottal él együtt, számos egészségügyi és szociális hátránya van. A passzív dohányzás növelheti a tüdő- és szívbetegségek, valamint a rák, valamint a légzőszervi problémák, szívbetegségek, asztma kockázatát. A dohányzás okozta stressz, anyagi- és szociális terhek, valamint a passzív dohányzás hozzájárulhatnak a mentális egészség romlásához.

[10] Kereseti kérelmében hivatkozott a büntetések, az intézkedések, egyes kényszerintézkedések és a szabálysértési elzárás végrehajtásáról szóló 2013. évi CCXL. törvény (Btv.) 99. § (1) bekezdés e) pontjára, valamint a 122. §-ára és megállapította, hogy az alperes ezen kötelezettségeinek nem tett eleget, ennek következtében sérültek a felperesnek a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 2:43. § a) pontjában írt testi épséghez és egészséghez fűződő jogai. Kereseti kérelme körében hivatkozott még a Ptk. 2:42. § (1) és (2) bekezdésében írtakra. Az alperes eljárása a felperes álláspontja szerint jogszabálysértő volt, ezzel a felperesnek nem vagyoni hátrányt okozott, amely megalapozza a felperes a Ptk. 2:52. §- szerinti sérelemdíj iránti igényét. Kereseti kérelmében írt tényállás alátámasztására a Vas Megyei Főügyészség BV.476/2021/16. számú iratra, valamint BV.476/2021/22. számú iratra, valamint a tanúk vallomására hivatkozott.

[11] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Előadása szerint a felperes által megjelölt tanú3 tanú nem dohányzó fogvatartottként volt a nyilvántartásban. A dohányzási szokásainak megváltozásáról csak 2020. január 10. napján tett nyilatkozatot. Nem valósult meg a felperes által előadott jogsértés, tanú3 tanút nem dohányzóként nem dohányzó zárkába helyezte az alperes. A felperes a kárigény előterjesztését megelőzően ebben a kérdésben panaszt nem terjesztett elő, ezt támasztja alá az ügyészi megállapítás is. A kártérítési igényt elutasító határozattal szemben a felperes bírósághoz nem fordult.

[12] A szabad levegőn tartózkodással összefüggésben előadta, hogy a kárigény előterjesztését megelőzően ezzel összefüggésben panaszt nem terjesztett elő, ezt támasztja alá az ügyész megállapítása. A kártérítési igényt elutasító határozattal szemben pedig bírósághoz nem fordult. A szabad levegőn tartózkodással összefüggésben az alperes kifejtette, hogy az a fogvatartott jogosultsága, ezt nem köteles a fogvatartott igénybe venni. A körletfelügyelői naplók bejegyzése szerint a felperes által sérelmezett időpontokban a szabad levegőn tartózkodás jogával élni kívánó fogvatartottak részére ezen jogosultság biztosításra került. Az alperes a felperessel szemben mindkét általa megjelölt tárgykör vonatkozásában a jogszabályi rendelkezéseknek megfelelően járt el, részére jogsértést nem okozott, így sérelemdíj iránti igénye nem alapos. Ezt meghaladóan a felperes a Bv.tv. 21. § szerinti rendes jogorvoslati kérelemnek minősülő panaszt az általa hivatkozott körben nem terjesztett elő.

[13] Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletével a felperes keresetét elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 50.000 forint perköltséget. Megállapította, hogy az eljárás során feljegyzett 96.000.- forint illetéket az állam viseli.

[14] Az elsőfokú bíróság az ítéletben rámutatott, hogy a Ptk. 6:519. § szerinti kártérítési felelősség szabályi mellett a peres felek viszonylatában annak is jelentősége van, hogy a felek között büntetésvégrehajtási jogviszony áll fenn, amelynek keretén belül, az alperes közhatalmat gyakorol, ezért felelősségére a Ptk. 6:548. § (1) bekezdésében foglaltak az irányadók.

[15] A felperes által a keresetében állított alperesi jogsértés abban állt egyrészt, hogy nem biztosította a Bvtv. 99. § (1) bekezdésében írt azon előírást, hogy a dohányzókat a nem dohányzóktól el kell különíteni, illetve nem biztosította a Bvtv. 122. § e) pont ea) alpontjában írt szabad levegőn tartózkodás jogát. A felperesi kereset szerint az alperes ezen jogsértő magatartásai sértették a Ptk. 2:43. § a) pontjában élet, testi épség és egészséghez fűződő személyiségi jogát, egyúttal az Alaptörvény III. cikk (1) bekezdésében és az 1993. évi XXXI. törvénnyel kihirdetett emberi jogok és alapvető szabadságjogok védelméről szóló egyezmény 3. cikkében, a polgári és politikai jogok nemzetközi egyezségokmányának 7. cikkében, valamint az Európai Tanács Bizottsága, a CPT által megfogalmazott elveket.

[16] A felperesnek bizonyítási kötelezettség terhelte egyrésztől abban a kérdésben, hogy az alperes jogellenesen járt el, amikor a dohányzók és nem dohányzó elítéltek elkülönítését nem biztosította. Azt is bizonyítania kellett, hogy jogellenesen járt el az alperes, amikor a szabad levegőn tartózkodás jogát részére az általa megjelölt napokon nem biztosította, továbbá, hogy ezen alperesi jogellenes magatartás a személyiségi jogát sértette. Önmagában az esetleges jogellenes alperesi magatartás nem jelenti ugyanis egyúttal a felperes személyiségi jogainak megsértését. Azt is a felperes tartozott bizonyítani, hogy a személyiségi jogát sértő alperesi magatartás olyan hátrányt okozott a felperesnek, amely sérelemdíj megállapítására ad alapot, valamint, hogy a sérelem, kár, rendes jogorvoslattal nem volt elhárítható. A büntetés-végrehajtási jogviszony keretében ilyen jogorvoslatnak minősül a Bvtv. 21. § és 142. §-a alapján előterjeszthető panasz.

[17] Megállapította az elsőfokú bíróság, hogy a felperesi bizonyítási kötelezettség körébe tartozó fenti tényeket a felperes a per során bizonyítani nem tudta.

[18] A dohányzó- és nem dohányzó elítéltek elkülönítése vonatkozásában emelte ki a törvényszék, hogy bár tanú3 tanú vallomása alapján (24.P.20.143/2023/5. számú jegyzőkönyv) a tanú a zárkában napi 8-10 szál cigarettát elszívott, nem állapítható meg az, hogy akár a tanú, akár a felperes ezzel összefüggésben kérte volna a tanú zárkából történő áthelyezését, vagy a dohányzás miatt a Bvtv. 21. §, illetve 142. §-ában írtak szerinti panaszt előterjesztett volna. Azt, hogy akár a tanú, akár a felperes az alperesi alkalmazottak felé a problémát jelezte volna, előadásukon kívül más egyéb peradat nem támasztja alá. Az sem állapítható meg, hogy a zárkában rajtuk kívül tartózkodó további négy személy ezzel kapcsolatban panaszt vagy kérelmet terjesztett volna elő. Az alperes ugyanakkor az ellenkérelme (24.P.20.157/2022/7/A/2.) mellékleteként csatolt fogvatartotti nyilvántartás adataival megfelelően igazolta a tanú nem dohányzó fogvatartottként került nyilvántartásba vételre és hogy a dohányzási szokás megváltozását a tanú csak 2020. január 10-én jelentette be, ekkortól kezdődően volt dohányzó fogvatartottként nyilvántartva. Rámutatott az elsőfokú bíróság, hogy az alperes felelőssége és felróhatósága a jogellenes magatartásért csak abban az esetben lett volna megállapítható, ha a felperes igazolt módon erre irányuló panaszát a 2019. október 20. és december 5. napja közötti időtartamban jelzi az alperes részére, és az alperes a szükséges intézkedéseket ezzel összefüggésben nem teszi meg. Ehhez képest a rendelkezésre

álló adatok alapján a felperes csak 2019. december 21. napján jelentett be kárigényt (24.P.20.152/2022/9. számú beadvány melléklete).

[19] Megjegyezte az elsőfokú bíróság, hogy az alperes 2020. november 20. napján kelt határozatával a kártérítési igényt elutasította, mellyel összefüggésben a felperes keresetet nem terjesztett elő. Sérelmét ugyan több helyen is jelezte, ugyanakkor az is megállapítható volt, hogy a felperes által állított sérelem az ügyészségi kivizsgálás során sem nyert bizonytságot (Vas Megyei Főügyészség BV476/2021/4.) A felperes által rendelkezésre bocsátott bizonyítékok, illetve a felperes által előterjesztett bizonyítási indítványok teljesítését követően sem lehetett tehát azt megállapítani, hogy a felperes a tanú dohányzásával kapcsolatos problémát az alperes részére időben jelezte volna. Az elsőfokú bíróság az ebben a körben előterjesztett felperesi bizonyítási indítványokat nem teljesítette, figyelemmel arra, hogy fogvatartott1 tanú idézési címét a felperes bejelenteni nem tudta, fogvatartott2 tanú meghallgatására vonatkozó indítványt pedig visszavonta. A felperes által állított jogellenes alperesi magatartással összefüggésben a felperes a személyiségi jog megsértését megalapozó hátrányt sem tudott bizonyítani, illetve megjelölni.

[20] A 24.P.20.152/2022/9. számú felperesi válaszirat 4. pontjában megjelölt hátrányok egyrészt csak a passzív dohányzás lehetséges következményeit jelölik meg, a 24.P.20.152/2022/11. számú jegyzőkönyv 2. és 3. oldalán tett felperesi előadás alapján a felperes által megjelölt panaszok is csak átmenetiek voltak, ugyanakkor ezzel összefüggésben tanú tanúvallomása, és az alperes által rendelkezésre bocsátott egészségügyi dokumentáció alapján a felperes az orvos részére sem tett említést, olyan nyilatkozatot, amely alapján az egészség és testi épség sérelme megállapítható lenne. A felperes ebben a körben a bizonyítási kötelezettségről a 11. számú jegyzőkönyvben elhangzott tájékoztatás ellenére orvosszakértő kirendelését nem kérte (11. számú jegyzőkönyv 6. oldal).

[21] A felperes mindezek alapján a tanú3 tanúval egy zárkában történő elhelyezéssel összefüggésben sem az alperes jogellenes magatartását, sem a személyiségi jogsértést megalapozó hátrány bekövetkeztét, sem ezek közötti okozati összefüggést bizonyítani nem tudta és azt sem bizonyította, hogy a sérelem orvoslására alkalmas jogorvoslatot kellő időben igénybe vette volna, ezért ebben a körben a törvényszék a keresetet elutasította.

[22] A szabad levegőn tartózkodás megsértése körében a felperesi előadás, illetve a felperes által indítványozott tanúk vallomása alapján sem állapítható meg kétséget kizáróan az, hogy az alperes nem tette lehetővé a felperes részére a szabad levegőn való tartózkodást a felperes által megjelölt időpontokban, annak ellenére, hogy ezen jogosultságával a felperes élni kívánt volna. A Bvtv. 122. § ea) pontjában biztosított jog elítélti jogosultság, amelynek igénybevétele az elítélt, jelen esetben a felperes elhatározásán múlik. Ezen jogosultság alperes részéről történő megsértése akkor állapítható meg, ha a felperes bizonyítja, hogy a szabad levegőn tartózkodás jogával élni kívánt, és azt az alperes, illetve az alperesi alkalmazottak nem biztosították. Ebben a körben a felperes állítását önmagában tanú2 tanú vallomása (24.P.20.152/2022/24. jegyzőkönyv) nem támasztja alá, figyelembevételével azt is, hogy a felperessel és a tanúval ugyanezen időszakban a zárkában együtt tartózkodó tanú4 tanú vallomása ezt nem erősíti meg.

[23] A felperes ebben a kérdésben 2020. október 13. napján kárigényt terjesztett elő az alpereshez, azonban a kárigényét az alperes 2020. január 13. napján kelt 305298/6849-2/2020. ált számú határozatával elutasította. A felperes a kártérítési határozattal szemben keresetet nem terjesztett elő. (24.P.20.152/2022/7. számú alperesi ellenkérelem mellékleteként csatolt iratok.) A felperes ugyanezen tárgyban előterjesztett panaszát kivizsgálva azt az alperes 20201230/4655657. számú határozatával szintén elutasította. Ezen felperes által kifogásolt sérelemmel összefüggésben a főügyészségi vizsgálat is arra a megállapításra jutott, hogy kétséget kizáróan nem lehetett igazolni, hogy a felperes kérelme ellenére nem biztosították a megjelölt napokon a szabad levegőn tartózkodást.

[24] A jogsértés bizonyítottságának hiánya miatt nem állapítható meg tehát olyan alperesi jogellenes magatartás, amellyel összefüggésben vizsgálható vagy megállapítható lenne, hogy a felperes személyiségi jogát az alperes az általa állított jogsértéssel összefüggésben megsértette volna. Mindezekre figyelemmel a törvényszék a felperes keresetét ebben a vonatkozásban is elutasította. Figyelemmel arra, hogy az alperesi jogellenes magatartás egyik felperes által hivatkozott sérelem körében sem állapítható meg, így az alperes részéről a felperes keresetében megjelölt alaptörvényi rendelkezések és nemzetközi egyezmények alperes általi megsértése sem merülhet fel.

[25] Az elsőfokú ítélettel szemben a felperes fellebbezést jelentett be, melyben annak megváltoztatását és a felperes kereseti kérelme szerinti döntés meghozatalát, továbbá az alperes perköltség megfizetésére kötelezését kérte.

[26] A felperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat nem megfelelően értékelte. A felperes által szolgáltatott bizonyítékok alátámasztják a felperes kereseti igényét. A bíróság nem vette figyelembe a tanúvallomásokat, melyek egyértelműen igazolják a felperes állításait. Különösen fontosak a jelen eljárásban a tanúvallomások és a felperes tényelődása, melyeket a bíróság nem súlyozott kellő mértékben.

[27] Amennyiben a bizonyítékok helytálló mérlegelésére sor kerül, úgy a felperes keresetének helyt kell adni.

[28] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását és a felperes perköltségben történő marasztalását kérte. Álláspontja szerint minden körülményre kiterjedő bizonyítási eljárás alapján helyes ténymegállapításokból helytálló jogkövetkeztetést vont le az elsőfokú bíróság. Az elsőfokú bíróság az ítélet indokolásában részletesen kitért mind az okirati, mind a tanúnyilatkozatokra, azokat részletesen elemzi is. Kitért az ítéleti indokolásban arra is, hogy a felperes által indítványozott fogvatartott1 tanú meghallgatására azért nem került sor, mert a felperes nem jelentette be a tanú idézési címét, fogvatartott2 tanú meghallgatását felperes pedig visszavonta. Részletesen kitért a bíróság arra is, hogy a felperes bírói tájékoztatás ellenére az igazságügyi orvosszakértő kirendelését kifejezetten nem kérte. Tehát nem a bírói mérlegelés és döntés volt helytelen, hanem a felperesi állítások maradtak bizonyítatlanok.

[29] A Ptk. 6:548. § (1) bekezdése alapján a felperesnek kellett volna bizonyítania, hogy az általa állított kár, sérelem rendes jogorvoslattal nem volt elhárítható.

Erre szolgált volna a Bv.tv. 21. § és 142. § alapján előterjeszthető panasz, melyet azonban a felperes elmulasztott megtenni. Nem pótolta ezt azzal, hogy kívülálló szervekhez küldött leveleket. Sem tanú3 dohányzása, sem a szabadlevegőn tartózkodás ügyében nem terjesztett elő és ennek hiányát az ügyészség is megállapította. A bíróság pedig azt is kimondta, hogy a kárigényt elutasító határozatba a felperes belenyugodott, azzal szemben jogorvoslattal nem élt.

[30] Ezzel szemben az alperes okirattal igazolta, hogy tanú3 tanú nemdohányzóként volt nyilván tartva, majd miután dohányzónak vallotta magát, áthelyezésre került dohányzó zárkába. A szabadlevegőn tartózkodás előírások szerinti lezajlása is okirattal igazolt. Ezzel szemben a felperes nyilatkozatát tanú4 tanú nem erősítette meg. A felperes e körben is terjesztett elő kárigényt, azonban az elutasító határozatot szintén tudomásul vette, azzal szemben jogorvoslattal élt.

[31] A felperes tehát a keresetben előadottakat igazolni nem tudta, sem az alperes jogellenes magatartását, sem a személyiségi jogsértést megalapozó hátrány bekövetkeztét, sem az ezek közötti okozati összefüggést, továbbá jogorvoslati jogával sem élt, így helyesen döntött az elsőfokú bíróság a kereset elutasításáról.

[32] Az ítéltábla a fellebbezést a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül elbírálvá megállapította, hogy a fellebbezés nem alapos.

[33] Az ítéltábla az elsőfokú ítélet felülvizsgálata során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a jogvita eldöntéséhez szükséges bizonyítást lefolytatta, és a peradatok okszerű mérlegelésével helyes tényállást állapított meg, az arra alapított döntésével és indokaival az ítéltábla maradéktalanul egyetértett. A fellebbezésre tekintettel az alábbiakat emeli ki.

[34] Az elsőfokú bíróság az ítélet [24] bekezdésében részletesen kifejtette, hogy mely körben terhelte a felperest bizonyítási kötelezettség. Ebben a körben az elsőfokú bíróság megfelelően tájékoztatta is a feleket és a felek által indítványozott bizonyítás maradéktalan lefolytatásával beszerzett peradatokat a Pp. 279. § (1) bekezdésének megfelelően, a maguk összességében, okszerűen, helyesen értékelve állapította meg, hogy a felperes a bizonyítási kötelezettségének nem tudott eleget tenni.

[35] Helyesen mérlegelte a felperes nyilatkozatát és a felperesi tanúk vallomása mellett az alperes nyilvántartásainak adatait, a rendelkezésre álló dokumentumokat. Mindezek alapján helytállóan jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy a rendelkezésre álló adatokból nem állapítható meg, miszerint a felperes tanú3 tanú dohányzásával kapcsolatos problémát kellő időben jelezte volna az alperesnek. Továbbá nem lehetett megállapítani ítéleti bizonyossággal, hogy a felperes kifejezésre juttatta az alperes alkalmazottai felé azt, hogy a kereseti tényállásban megjelölt időszakban a szabad levegőn tartózkodás jogával élni kívánt és jogát ennek ellenére nem tudta gyakorolni.

[36] A felperes fellebbezésében csupán általánosságban szereplő, a bizonyítékok mérlegelésének helytelenségére utalás az elsőfokú ítélet következetes és okszerűen levezetett indokolásával szemben a döntés megváltoztatására nem adhat alapot.

[37] A rendelkezésre álló bizonyítékokat helyesen mérlegelte tehát az elsőfokú bíróság, ez alapján helytálló az a következtetése, hogy a személyiségi jogsértés ténybeli alapjául megjelölt magatartások, az, hogy az alperes a felperes személyiségi jogait megsértette, nem nyert bizonyítást. A vonatkozó jogszabályi rendelkezések helyes alkalmazásával döntött tehát az elsőfokú bíróság a felperes keresetének elutasításáról.

[38] A kifejtettekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[39] A fellebbezés nem vezetett eredményre, ezért a felperes a Pp. 83. § (1) bekezdése folytán viselni köteles a másodfokú eljárásban felmerült költségeit. Az alperes jogtanácsosi munkadíjból álló másodfokú perköltségét az ítéltábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) – (5) bekezdése alapján 40.000.- forint összegben határozta meg.

[40] A feljegyzett fellebbezési illeték a felperes személyes költségmentessége folytán az állam terhén marad. [Pp. 102. § (6) bekezdés]

[41] A felperes pártfogú ügyvédjének díját illetően a Pp. 101. (3) bekezdése alapján rendelkezett az ítéltábla arról, hogy viselésére a pervesztes felperes köteles.

Győr, 2024. május 7.

Dr. Lezsák József s. k.

a tanács elnöke

Dr. Szabó Péter s. k.

előadó bíró

Dr. Sarmon Hedvig s. k.

bíró